

Αναγινώσκεται ὁ ἀνωτέρω ἐξάμετρος βουστρο-
φηδὸν εἰς τρεῖς στίχους γεγραμμένος ἐπὶ μολυβδί-
νου πράγματος ἐν ταῖς ἀνασκαφαῖς Ἑλευσίνος κατὰ
μῆνα Αὐγουστον τοῦ παρόντος ἔτους εὐρεθέντος (1)
καὶ ἐν τῷ παρατεθειμένῳ συλλογραφῆματι εἰς τὸ φυ-
σικόν του μέγελος ἀπεικονιζομένου (2).

Μετὰ τὴν ὀρθὴν ἀνάγνωσιν τοῦ τρίτου γράμματος
τοῦ πρώτου στίχου καὶ κατ' ἀκολουθίαν τῆς ὁλης
πρώτης λέξεως γενομένην τὸν πρώτον ὑπὸ τοῦ κατη-
γητοῦ κ. Σ. Κουμανούδη (3) ἀποδεικνύεται ὅτι τὸ
εὐρημά μας οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἀλ τ ῆ ρ. Νὰ ἦναι
ἀρὰ γε τῶν ἀρχαίων ἐκείνων ἀλ τ ῆ ρ ω ν, ὧν μνημο-
νεύει, ἀλλὰ δὲν περιγράφει ὁ Πασανίας (Βιβλ. 5,
27, 8); ἢ τελευταῖα συλλαβὴ Ἄ ἀν σημαίνει
μᾶλλον Ἀλφῶς καὶ ὅχι ἀλτῆρος, ὡς φίλος μου ἀ-
νὴρ φρονεῖ καὶ ἐγὼ κλίνω νὰ παραδεχθῶ, μᾶς δι-
δάσκει ὅτι ἐν τῇ εορτῇ ταύτῃ καὶ γυμνικὸν ἀγῶνες
ἐτελοῦντο. Μεταξὺ τοῦ 10^{ου} καὶ 11^{ου} γράμματος
ὑπάρχει ὁπὴ φέρουσα ἀκόμη τὰ λείψανα σιδηροῦ
ἡλου ἢ κρίκου δι' ὧν πιθανώτατα ἀνήρτησεν ὡς
ἀνάθημα μετὰ τὴν νίκην καὶ πρὸς διαιώνισιν αὐτῆς
τὸ ἀλ τ ῆ ρ α τοῦ ὁ Ἑπαινετος. Ἡ στίξις ἐν αὐτῷ
ὡς βλέπει ὁ ἀναγνώστης γίνεταί διὰ τριῶν μικρῶν
γραμμῶν μᾶλλον ἢ στιγμῶν.

Ἐν Ἑλευσίνι τῇ 20 Ὀκτωβρίου 1883

Δ. ΦΙΛΙΟΣ.

ΣΦΛΑΜΕΝΗΣ ΕΚΔΟΧΗΣ ΕΠΑΝΟΡΘΩΣΙΣ.

Ἐν τοῖς ἐκδοθεῖσι πρακτικοῖς τῆς ἐν Ἀθῆναις
Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας τοῦ παρελθόντος ἔτους,
ἐνθα ἐδημοσιεύθη καὶ ἐκθεσίς μου ἐν σελίδι 71 γί-
νεται λόγος περὶ τῶν ἐμπροσθεν τοῦ παρὰ τὰς Θεσ-
πίας λέοντος ἀνακαλυφθεῖσων ἐνεπιγράφων στηλῶν.
Ὁ σύμβουλος τῆς Ἀρχαιολογ. Ἑταιρίας κ. Στέ-

(1) Ἐστὶν εἰς τὸ στρώματι ἐκεῖνα τῶν γυναικῶν ἔνθα καὶ πλεῖσθ' ὅσα θραύσματα ἀγγείων τῆς ἀρχαίας τέχνης.

(2) Τὸ μέγιστον πᾶρος του εἶναι 0,035 τὸ δὲ ἐλάττωον (κατὰ τὸ μέσον) 0,025 Γ. Μ. Τὸ βάρος του 2,199 Γρμ. γραμμάρια.

(3) Ἐνεκα γραμμῶν τινῶν μὴ δηλωθεῖσων ἐν τῷ συλλογραφῆματι κατὰ τὸ τρίτον γράμμα ἐγὼ ἀνέγνωσκον κατ' ἀρχῆς αὐτὸς Ρ ἢ Δ καὶ δὲν ἠδυνάμην νὰ εὕρω ἱκανοποιεῖν μὲν νόημα. Νυν καθαρὸν ἐνός τοῦ ἀλ τ ῆ ρ ο ὡς ἐκ τοῦ ἐν τοῖς γράμμασι ῥύπου διακρίνεται καὶ τοῦτο καθαρῶτα ὅτι εἶναι Δ.

φανος Δραγοῦμης παρετήρησεν, ὅτι ἐν τῇ δευτέρᾳ
στήλῃ (πίναξ Α' 6) τὰ κατὰ δεξιὰ τῷ θεωμένῳ, μετὰ
τὰ κύρια ὀνόματα ἀπὸ τοῦ στίχου 3 μέχρι τοῦ 12
ὑπάρχοντα ἀρχικά γράμματα Α, Κ, Ι, Ν, Γ, Ο, καὶ
αἱ συλλαβαὶ ΠΥΟΙ, καὶ ΟΛΥΜ, δὲν ἔχουσιν ὁρθῶς,
ὡς ἐξελέγηθησαν ὑπ' ἐμοῦ. Μετὰ τὸ ΤΙΣΙΜΕΝΕΣ
ἔπεται τὸ ΠΥΟΙ, τὰ δὲ ἄνω τοῦ Ι γράμματα Θ, Ν
Ι, Κ, Α, τὰ κιονηδὸν κείμενα, ἐκ τῶν κάτω ἀναγι-
νωσκόμενα μετὰ τοῦ ΠΥΟΙ ἀποτελοῦσι τὸ ΠΥΟΙΟ-
ΝΙΚΑ. Ὁμοίως καὶ μετὰ τὸ ΠΟΛΥΜΙΚΟΣ ἔπεται
τὸ ΟΛΥΜ, τὰ δὲ ὑπὸ τὸ Μ γράμματα Γ, Ο, (τὸ
ὑπὸ τὸ Γ Ι, καὶ τὰ ὑπὸ τὸ Ν, Ι, Κ, Α γράμματα
δὲν παρετήρηθησαν ἐν τῇ πρώτῃ ἀναγνώσει καὶ
ἐνεκα τῆς κατ' ἐπιπολὴν ἐγχαραγῆς τῶν γραμμῶ-
ν καὶ ἐνεκα τῆς κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος θραύσεως
τοῦ λίθου) ἐκ τῶν κάτω ἀναγινωσκόμενα μετὰ τοῦ
ΟΛΥΜ ἀποτελοῦσι τὸ ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΑ. Ἡ παρα-
τήρησις αὕτη τοῦ κ. Δραγοῦμης εἶναι ὀρθοτάτη. Τὰ
δὲ Πυθιονικά καὶ Ὀλυμπιονικά κενεῖται αἰολικῶς
ἀντὶ τοῦ Πυθιονικῆς καὶ Ὀλυμπιονικῆς κατὰ τὰ
γνωστά κυανογραῖτα, ἱππότα, αἰχμητὰ κλπ. ἀντὶ
τοῦ κυανογραῖτης, ἱππότης, αἰχμητῆς.

	Α	Ρ	Ι	Ξ	Τ	Ι	Θ	Ν	
	Π	Ο	Λ	Υ	Κ	Λ	Ε	Ε	Ξ
	Π	Ε	Ι	Ρ	Α	Π	Ι	Θ	Ν
				Α	Ν	Ο	Ο		Α
5	Π	Ο	Λ	Υ	Τ	Ι	Μ	Ι	Δ
	Ξ	Τ	Ι	Θ	Ν	Δ	Α	Ξ	Κ
	Π	Υ	Ο	Ο	Δ	Ρ	Ο	Ξ	Ν
	Δ	Α	Μ	Α	Λ	Ι	Ο	Ξ	Ο
	Τ	Ι	Ξ	Ι	Μ	Ε	Ν	Ε	Ξ
10	Π	Ο	Λ	Υ	Ν	Ι	Κ	Ο	Ξ
	Δ	Α	Μ	Ο	Φ	Ι	Λ	Ο	Ξ
	Π	Α	Ρ	Α	Ι	Β	Α	Τ	Α

Ἀριστῶν

Πολυκλέης

Πειραδίων

Μελανθός

5 Πολυτιμίδας

- Στιώνδας
Πυθόδωρος
Δαμάλιος
Τισυμένης πυθονία
10 Πολύνικος ὀλυμπιονίκης
Δαμοφίλος
Παραβιάτας

Π. ΣΤΑΜΑΤΑΚΗΣ

ΗΜΑΡΤΗΜΕΝΗΣ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ.

Ὁ Παλαιὸς ἡμῶν φίλος καὶ συμφοιτητής, ὁ νῦν καθηγητὴς τῆς Ἀρχαιολογίας ἐν τῷ ἐν Ἑλλάδι πανεπιστημίῳ κ. Heydemann ἐδημοσίευσεν νεωστὶ ἐν *Mith. d. Arch. Instit.* 1883 (τεύχ. 3, σελ. 286) ἀλλοίαν ἐξηγήσιν τῆς ἡμετέρας τοῦ ἐν τῷ πρώτῳ τεύχει τῆς Ἑσπεριίδος ταύτης (σελ. 53, πίν. 3) ἐκδοθέντος ὑφ' ἡμῶν τεμαχίου ἀρχαίου ἀγγείου. Ἐπειδὴ ἡ ἐξήγησις αὐτῆς κ. Heydemann εἶνε ὁρθοτάτη, μὴ ἐπιδεχομένη μηδὲ τὴν ἐλαχίστην ἀμυβολίαν, καλῶς ἡμῶν ἀπαραίτητον θεωροῦμεν, ἀρᾷ πρώτων ἐκφράσεων αὐτῶν, συντελέσαντι εἰς τὴν εὐρεσιν τῆς ἀληθείας, τὰς εἰλικρινεῖς εὐχαριστίας μας, νὰ ἐκθέσωμεν ἔπειτα ἐν περιλήψει χάριν μάλιστα ἐκείνων ἐκ τῶν ἡμετέρων, οἵτινες ἀγνοοῦσι τὴν Γερμανικὴν τὴν ὑπ' αὐτοῦ δοθεῖσαν ἐρμηνείαν.

Ὡς ἐνθυμοῦνται οἱ ἡμέτεροι ἀναγνώσται ἡμεῖς εἰκάσαντες, ὅτι ἡ παράστασις ἐκείνη ἀνερέρετο πιθανῶς εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος διαπραχθεῖσαν ἀρπαγὴν τῆς Μαρπησσης, ἐξηγήσαμεν τὴν μὲν ἐν μέσῳ ἐν ποδῇ γιγῶν ἱσταμένην γυναῖκα Μάρπησσαν, τὸν δὲ ὀπισθεν ἐχόμενον τῆς χειρὸς αὐτῆς Ἀπόλλωνα, τὸν δὲ πρὸ αὐτῆς ἐν ζωρᾷ κινήσει βραχυγίτωνά πολεμιστήν, τὸν τὸ τόξον ἐντεταμένον ἔχοντα, Ἰδαν. Ἐκτὸς τῶν τριῶν τούτων κυρίων μορφῶν τῆς παραστάσεως ἀπορρομὴν λαβόντες ἐκ τοῦ δευτέρου τόξου καὶ ἐκ τοῦ λειψάνου τῆς δευτέρας φαρέτρας περὶ δέχθημεν καὶ ἄλλον παρὰ τὸν Ἰδαν ἱστάμενον πολεμιστήν, πιθανῶς τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Λυγκέα· προσέτι δὲ ὁρμηθέντες ἐκ τῆς διασωθείσης λευκῆς χειρὸς παρεδ-

χθημεν καὶ ἄλλην μορφήν γυναικίαν, ἣν ἐξελάβομεν ὡς τὴν Ἴριν· διεκρίναμε λοιπὸν πρὸ τῆς ἱσταμένης γυναικὸς, τῆς καθ' ἡμᾶς Μαρπησσης τρεῖς μορφάς, ἐνθ' ὁ κ. Heydemann διακρίνει ὁρθότερον δύο μόνον μορφάς, τῶν ὁποίων ἡ μὲν μία, ἡ ὑφ' ἡμῶν ὡς Ἰδας ἐκληρθεῖσα, εἶνε κατ' αὐτὸν ὁ Ἀπόλλων, ἡ δὲ ἄλλη, ἡ ὑφ' ἡμῶν ὡς Ἴρις θεωρηθεῖσα, εἶνε κατ' αὐτὸν ἡ Ἀρτεμις, εἰς τὴν ἀνήκουσι τὸ τε λειψάνον τῆς δευτέρας φαρέτρας καὶ τὸ δεύτερον τόξον.

Κατὰ ταῦτα λοιπὸν ἡ μὲν ὑφ' ἡμῶν ὡς Μάρπησσαν ἐξηγηθεῖσα εἶνε ἡ Λητώ, ὁ δὲ ὑφ' ἡμῶν ὡς Ἀπόλλων ἐκληρθεῖς εἶνε ὁ Τιτυὸς, ἐν τοξεύουσι τὰ τῆς Λητοῦς τέκνα, Ἀπόλλων, ὁ καθ' ἡμᾶς Ἰδας καὶ Ἀρτεμις, ἡ καθ' ἡμᾶς Ἴρις. Διότι ὁ Τιτυὸς εἴλωσε τὴν μητέρα αὐτοῦ Λητὴν τὴν τοῦ Διὸς κυδὸν παρὰ κούρην, ἐρχομένην εἰς Πυθὶν διὰ τοῦ καλλιγόρου Πανοπῆρος (Ὁμ. Ὀδυσ. λ. 581. πρβλ. καὶ Πανσ. βιλ. Γ', 18, 9). Τὸ δὲ ὄρθον τῆς ἐρμηνείας τοῦ κ. Heydemann ἐπικυροῦται καὶ ἐξ ἀρχαίου ἐκ Καιρέας ἀγγείου τὸ ὅποτον ἔχει παρομοίαν πρὸς τὴν τοῦ ὑφ' ἡμῶν ἐκδοθέντος παράστασιν (βλέπε *Mon. del Inst.* 1836, πιν. X), παρὰ ταῖς μορφαῖς μάλιστα τοῦ ὁποίου πρὸς ἄσιν πάσης ἀμυβολίας ὑπάρχουσι γεγραμμένα καὶ τὰ δνόματα, ΑΡΤΕΜΙΣ ΑΓΟΛΟΝ ΑΕ (τῷ) ΤΙΤΥΟΣ.

Κ. Δ. ΜΥΔΩΝΑΣ.

ΠΡΟΣΘΗΚΗ

ΕΙΣ ΤΙΝΕΣ ΕΞ ΕΛΕΥΘΕΡΙΩΝ ΕΠΙΓΡΑΦΩΝ

Σελ. 109 ἑξ.

Μετά τὴν τύπωσιν νομίζω ὅτι ἀνέγνωσα τὸν στίχον Α 9 ὧδε: λίθους αὐτῷ παρεχ[ο]μένῳι κτλ. Ἐπίσης νομίζω, ὅτι ὁ στ. Α 44 συμπληροῦται οὕτω: εἰς τὸ τεῖχος κατὰ ὑποδοχὴν πηλ[ι]θ[ος]. Ἐπὶ τῇ εὐκαρίᾳ ταύτῃ προσθέντο, ὅτι λάβη τινὰ ὑπάρχοντα ἐπὶ τοῦ λίθου δὲν ἐσημειώθησαν ἐν τῇ μεταγραφῇ· τὸ πανμοιούτυπον ὅμως εἶναι ἀκριβές. Παροράματα τοῦ ἐκδοτοῦ εἶναι: Α 2: ταμίαν τὸν θεῖον. Β 23: ναύλοσ. -37. ΠΕρακῶς. -38: θυροκινκλίστιν (οὐχὶ θυροκινκλίστιν). Χ. Τ.